

“Ik doe dit enorm graag, zelfs al gaat het vaak over brandjes blussen.”

Nico Vanwynsberghe werkt al 27 jaar bij de VDAB en is sinds 2020 vrijgestelde voor ACV Openbare Diensten.

TEKST
Eva Hugaerts

FOTOGRAFIE
Anton Coene

Zijn loopbaan begon in vacaturewerking als EWE (eerste werkervarings)stagiair in Kortrijk. Daarna werd hij cursistenconsulent, bemiddelaar en uiteindelijk 17 jaar teamleider. Maar zijn engagement voor de vakbond begon al van bij de start. “De aard van het beestje”, zegt hij. “Ik heb altijd een sterk rechtvaardigheidsgevoel gehad en wil graag helpen waar ik kan. Zo ben ik vrij snel nadat ik bij de VDAB begon, actief geworden in het militantencomité van West-Vlaanderen.”

Als militant – en nu als vrijgestelde – wil Nico vooral zijn collega’s helpen. “Je bent de ogen en oren op de werkvloer en hebt een belangrijke signaalfunctie. Collega’s kunnen met alles bij je terecht. Ofwel ga je er zelf mee aan de slag, ofwel geef je het door aan de vrijgestelde of de secretaris. Motiveren, ondersteunen, de juiste weg helpen zoeken ... zo zie ik mijn rol.”

Vandaag ondersteunt hij militanten en personeelsleden over heel Vlaanderen. “VDAB telt zo’n 4.700 medewerkers en alleen al van ACV zijn we met 68 militanten. Omdat de VDAB zo groot is, kan ik voltijds vrijgesteld worden. Een groot deel van mijn tijd gaat naar brandjes blussen: conflictbemiddeling en ondersteuning bij re-integratie. Er zijn ook veel overlegmomenten met het management. Meestal word ik gecontacteerd als er iets misloopt, maar toch doe ik dit enorm graag. Mijn drive blijft groot, zolang ik mooie verhalen zie van kansen en groei binnen de VDAB.”

Hij merkt geen al te grote bezorgdheid bij zijn collega’s over de aankomende eindigheid van de werkloosheidsuitkering. “Ik snap de ongerustheid bij de OCMW’s want dit zal ongetwijfeld leiden tot extra werkdruk, maar dat speelt minder bij ons omdat de mensen die riskeren hun uitkering te verliezen al ingeschreven zijn bij de VDAB. De maatregel die de werkloosheid inperkt, valt samen met een interne reorganisatie die werkzoekenden meer op maat zal helpen, waardoor we het traject zo kort mogelijk kunnen houden. Nu de uitkering na twee jaar stopt, willen veel werkzoekenden zelf sneller aan de slag. Anderzijds weten we dat sommigen intensievere begeleiding of opleidingen nodig hebben. Ons motto is dus: zo kort als mogelijk, zo lang als nodig.”

Toch leeft er wel bezorgdheid over veiligheid. “Collega’s vrezen dat deze maatregel tot meer agressie zal leiden. De VDAB is de enige openbare dienst waar iedereen vrij kan binnenlopen, dus we zijn een makkelijk doelwit. Gelukkig investeert de directie sterk in veiligheid: er komen bewakingsagenten op ‘hotspots’, een digitale noodknop en aangiftes bij de politie gebeuren in naam van VDAB en niet in naam van de consulent. Dat beschermt de collega’s beter.”

Andere zorgen gaan over de aangekondigde besparingen en pensioenhervormingen. “Mijn mailbox stond roodgloeiend toen politici spraken over de privatisering van de VDAB. De directie heeft intussen bevestigd dat de besparingen geen impact zullen hebben op het personeel. De meeste vragen die ik nu krijg, komen van oudere collega’s die zich zorgen maken over hun pensioen.”

Nico blijft positief over de samenwerking met de directie. “Voor personeelszaken zitten we op dezelfde lijn. De VDAB blijft investeren in werkbaar werk en veiligheid. Als vakbond blijven we een gelijkwaardige gesprekspartner. Tijdens discussies in het EOC spelen we de bal, nooit de man. Zo hoort het.”

OPENBARE DIENSTEN ZIJN GEEN KOSTENPOST

We hebben een druk jaar van acties en onderhandelen achter de rug. Dat was (en is) nodig met een Arizona-regering die drastisch blijft knippen in de openbare sector. De goedkope retoriek dat er nog “vet op de soep” zit, is niet alleen fout, maar ronduit gevaarlijk voor de veiligheid en gelijkheid van elke burger en de economische stabiliteit.

Want openbare diensten zijn geen kostenpost, maar een investering in de samenleving. Bijgevolg ondervindt de hardwerkende burger het grootste nadeel van dat genadeloos gesnoei: hulpverlening wordt minder toegankelijk, veiligheid niet langer gegarandeerd, zorg wordt onpersoonlijk, openbaar vervoer onbetrouwbaar ... En uiteraard is ook het overheidspersoneel zelf slachtoffer.

Toch blijft deze regering volharden. Dat hebben we moeten vaststellen bij de opmaak van de begroting. De centenindex zal opnieuw werknemers en ambtenaren treffen, de federale overheid blijft kop van jut en flexijobs dreigen onverwijd hun intrede te doen in de openbare sector. Ook lokaal en Vlaams gaat het hard: geen enkel bestuursniveau ontspringt de dans.

We blijven dus voortdoen, aan de onderhandelingstafel en indien nodig met acties, en roepen elke beleidsmaker op om te investeren in plaats van te besparen.

*Ilse Heylen is
voorzitter
van ACV
Openbare
Diensten*

